

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนากีฬา เป็นมาตรการที่สำคัญประการหนึ่ง ในการพัฒนาคุณภาพประชากรของประเทศ ทั้งในด้านสุขภาพพลานามัย และในด้านจิตใจ ซึ่งจะเป็นปัจจัยสำคัญที่เอื้ออำนวยให้ประชากรในชาติสามารถพัฒนาคุณภาพชีวิต ตลอดจนมีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคม ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535 – 2539) ได้มีการกำหนดทิศทางการพัฒนากีฬา คือ การส่งเสริมให้ประชาชนทั่วไปได้ออกกำลังกาย และเล่นกีฬาเพื่อประโยชน์ทางสุขภาพพลานามัย รวมไปถึงการจัดการแข่งขันอย่างเป็นระบบ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ, 2535)

รัฐบาลได้ดำเนินการสนับสนุนการกีฬา กล่าวคือ ได้อนุมัติให้มีการใช้แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531 – 2539) เพื่อใช้การกีฬาพัฒนาเด็ก เยาวชน และประชาชน ให้มีสุขภาพแข็งแรงมีระเบียบวินัย รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ มีจริยธรรม สามัคคีธรรม ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้จักการเสียสละ มุ่งแต่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน รวมถึงการพัฒนากีฬาให้สูงขึ้น ซึ่งประกอบด้วยแผนพัฒนาหลัก 6 แผน ดังนี้คือ

1. แผนพัฒนากีฬาขั้นพื้นฐาน
2. แผนพัฒนากีฬาเพื่อสุขภาพ
3. แผนพัฒนากีฬาเพื่อการแข่งขัน
4. แผนพัฒนากีฬาโภชนาการกับการกีฬา
5. แผนพัฒนาการบริหารและองค์กรในการพัฒนากีฬา
6. แผนพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพ (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2533)

จะเห็นได้ว่าแผนพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพเป็นมาตรการสำคัญ ที่เชื่อมต่อกับแผนพัฒนากีฬาขั้นพื้นฐาน แผนพัฒนากีฬาเพื่อสุขภาพ และแผนพัฒนากีฬาเพื่อการแข่งขัน นั่นคือ เมื่อเด็ก เยาวชน และประชาชนได้ทดสอบความสามารถทางการกีฬาของตนอย่างสม่ำเสมอ และพยายามพัฒนาทักษะในการเล่นกีฬาเพื่อการแข่งขันแบบสมัครเล่นอย่างดีแล้ว ย่อมมีโอกาสที่จะพัฒนาเป็นนักกีฬาอาชีพที่ดี จนสามารถประกอบอาชีพในอนาคตได้ (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2538)

จากเอกสาร และรายงานการวิจัยของกรรกีฬาแห่งประเทศไทย ได้ประเมินแผนพัฒนากรรกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 พบว่าประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง โดยพิจารณาภาพรวมจากแผนพัฒนากรรกีฬาขั้นพื้นฐาน แผนพัฒนากีฬาเพื่อสุขภาพ แผนพัฒนากีฬาเพื่อการแข่งขัน และแผนพัฒนาการบริหารและองค์กรในการพัฒนากรรกีฬา ส่วนแผนพัฒนากรรกีฬาที่ประสบความสำเร็จในระดับน้อยมี 2 แผน คือ แผนพัฒนากีฬาโภชนาการกับกรรกีฬา และแผนพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพ (กรรกีฬาแห่งประเทศไทย, 2539)

สาเหตุที่แผนพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพประสบความสำเร็จน้อย มีการพัฒนาค่อนข้างช้า เนื่องจากมีปัญหาและอุปสรรคมากมาย ซึ่งได้แก่ ผู้ประกอบอาชีพมีจำนวนน้อย มาตรฐานกีฬาซึ่งมีแผนงานอื่นเป็นพื้นฐานไม่ดีพอ การเล่นกีฬาที่จะนำไปสู่กีฬาอาชีพอยู่ในวงจำกัด การบริหารกรรกีฬา บุคลากร รายได้นักกีฬา สถานกีฬา กฎหมายกีฬา การจัดการแข่งขัน การประชาสัมพันธ์ ตลอดจนการนำเอาวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีด้านกรรกีฬามาใช้ค่อนข้างต่ำกว่ามาตรฐาน รวมถึงภาคเอกชนไม่ได้เข้ามาสนับสนุนอย่างแพร่หลายเท่าที่ควร (กรรกีฬาแห่งประเทศไทย, 2538)

จากการศึกษาพบว่า ระดับความสามารถของนักกีฬายังไม่ถึงระดับโลก รายได้นักกีฬา ผู้ฝึกสอน เจ้าหน้าที่ทีม เจ้าหน้าที่องค์กรกีฬาอาชีพ และองค์กรกีฬาอาชีพ มีจำนวนน้อยมาก ไม่สามารถยึดถือเป็นอาชีพหลักได้ ยกเว้นกีฬามวยไทย มวยสากล และแข่งม้า เท่านั้น ที่ได้รับความนิยมเนื่องจากการพนันแอบแฝง (จุฑา ดิงศภิตย์, 2540)

ดังนั้นวิธีการที่สามารถนำมาใช้แก้ปัญหาและขจัดอุปสรรคได้ โดยการพัฒนากีฬาสากลที่มีศักยภาพ และกีฬามวยไทยซึ่งเป็นวัฒนธรรมที่มีค่าให้เป็นกีฬามาตรฐาน ด้วยการพัฒนาบุคลากรและดำเนินการด้านกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ ที่เกี่ยวข้อง และจำเป็นสำหรับการประกอบอาชีพกีฬา จูงใจให้เอกชนร่วมส่งเสริมกิจการกีฬาเพื่อการอาชีพ เสริมด้วยการจัดการที่มีประสิทธิภาพ ประกอบการใช้มาตรการทางภาษี และสวัสดิการสิ่งตอบแทนจากการเล่นกีฬา ที่จูงใจ (แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ, 2539)

การประเมินแผนพัฒนากีฬาโดยใช้ตัวบ่งชี้วัดกีฬา เป็นอีกแนวทางหนึ่ง ที่นำมาใช้แก้ปัญหา ทำให้ได้รับทราบถึงสภาพหรือสภาวะการณ์ของกีฬาแห่งชาติว่ามีระดับการพัฒนาเป็นอย่างไร เพื่อประโยชน์ ต่อการวางแผนงาน (นงลักษณ์ วิรัชชัย อ้างถึงใน จุฑา ดิงศภิตย์, 2540)

ด้วยเหตุที่มวยไทยเป็นกีฬา และศิลปะการต่อสู้ของประเทศไทย มาตั้งแต่สมัยโบราณ เป็นมรดกที่ทรงคุณค่าทางวัฒนธรรม ควรแก่การทำนุบำรุง และส่งเสริมให้เป็นที่นิยมแพร่หลาย ในปัจจุบันมวยไทยกำลังเป็นกีฬาอาชีพ ที่ได้รับความนิยมอย่างสูงสุดทั้งจากชาวไทย และชาวต่างประเทศ สามารถทำรายได้จากการท่องเที่ยวเข้าประเทศในแต่ละปีเป็นจำนวนมหาศาล ตลอดจนสร้างเสริมรายได้ให้กับบุคคลที่เกี่ยวข้องในวงการมวยมากมาย ดังจะเห็นได้จากมวยไทย ถูกจัดให้มีการแข่งขันอยู่เป็นประจำทุกวันทั้งในกรุงเทพมหานคร และตามต่างจังหวัด ชาวต่างชาติ ที่มีโอกาสเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย มักจะหาเวลาเข้าชมการแข่งขันมวยไทยอยู่เสมอ เป็นการสร้างความประทับใจให้กับตนเอง และหลังจากที่ได้ชมแล้วชาวต่างชาติเหล่านั้น เช่น ชาวยุโรป อเมริกา และชาวญี่ปุ่นบางคน มีความสนใจอย่างยิ่งที่จะศึกษาทักษะฝีมือเพื่อฝึกหัดพัฒนาเป็น นักมวยไทยอาชีพอย่างจริงจัง (จรววย แก่นวงศ์คำ, 2530) จากการศึกษาโดยภาพรวมพบว่า กีฬามวยไทยอาชีพในประเทศของเรานั้นยังมีปัญหาอยู่มากมาย ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่ง ที่ทำให้ไม่มีการพัฒนาเป็นกีฬาที่ได้มาตรฐาน เช่น กีฬาสากลอื่น ๆ ดังบทความตอนหนึ่งที่ว่า "ในช่วงระยะเวลา 5-6 ปีหลังมานี้ จำนวนคนเข้าสู่วงการมวยมีเพิ่มมากขึ้น การแก่งแย่งชิงดีชิงเด่น การเอารัดเอาเปรียบ เพื่อให้ได้รับผลประโยชน์ของตัวเองเพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ข้อกำหนดกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในการอยู่ร่วมกันยังใช้ระบบกฎหมายยึดเสียงคนส่วนใหญ่เป็นเกณฑ์ ไม่เคยบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร ไม่เคยมีการคิดถึงผลกระทบที่จะตามมา ระยะเวลาหลังโชคดี ที่มีคำเรียกขานให้เสนาะหูว่ามารยาทวงการมวย แต่รูปแบบของมวยไทยนั้นเปลี่ยนจากกีฬา กลายเป็นการพนัน ดังนั้นมารยาทวงการมวยที่เคยใช้บังคับก็ไม่สามารถที่จะดูแล ป้องกัน เล่ห์เหลี่ยมของนักพนันได้ โดยเฉพาะปัญหาการล้มมวยที่เป็นของใหม่ และเป็นมะเร็งร้ายที่ ค่อย ๆ ซึมเข้าสู่วงการมวย พร้อมกับทำลายวงการมวยที่ละส่วน" (มวยสยาม, 2542)

จากปัญหาดังกล่าวทำให้ทราบว่า ปัจจุบันในวงการมวยไทยอาชีพนั้นยังขาดกฎหมาย กีฬามวยที่จะลงโทษกับผู้ได้กระทำการ หรือมีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องของการว่าจ้างล้มมวยซึ่งเป็น ปัจจัยสำคัญอย่างยิ่ง ต่อการพัฒนากีฬามวยไทยอาชีพ นอกจากนี้ยังมีตัวแปรอื่น ๆ อีกที่เป็น ประเด็นนำศึกษา ผู้วิจัยในฐานะอดีตเคยเป็นผู้ตัดสินกีฬามวยไทยอาชีพสนามมวยราชดำเนิน จึงมี ความสนใจที่จะศึกษาสภาพและปัญหาการพัฒนา กีฬามวยไทยอาชีพ เพื่อให้ได้ข้อมูลจากสภาพ ที่แท้จริง ทั้งความคิดเห็นข้อเสนอแนะต่าง ๆ นำมาเป็นแนวทางการปรับปรุงพัฒนา รวมทั้ง สนับสนุนการตัดสินใจที่เป็นประโยชน์แก่ผู้บริหาร และผู้ที่เกี่ยวข้องใน องค์กรอื่น ๆ ได้ใช้ประโยชน์ สำหรับการกำหนดนโยบาย วางแผนงาน ดำเนินการ และติดตามกำกับดูแล เพื่อการพัฒนา กีฬามวยไทยอาชีพในอนาคตให้ได้ผลลัพธ์ตามเป้าหมายของการพัฒนากีฬาแห่งชาติต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการพัฒนากีฬามวยไทยเพื่อการอาชีพ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาสภาพและปัญหาการพัฒนากีฬามวยไทยเพื่อการอาชีพ โดยยึดผลงานการวิจัยของ ดร.จุฑา ดิงศภทิพย์ เรื่องการศึกษาตัวบ่งชี้การพัฒนากีฬาของไทย ด้านการพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพ

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษา สภาพและปัญหาการพัฒนากีฬามวยไทยเพื่อการอาชีพ มีขอบเขตการวิจัยดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นายสนามมวย ผู้จัดการนักมวย หัวหน้าค่ายมวย ผู้จัดการรายการแข่งขันมวย ผู้ฝึกสอน นักมวย ผู้ตัดสิน และผู้สื่อข่าวกีฬา
2. การวิจัยครั้งนี้จะศึกษา สภาพและปัญหาการพัฒนากีฬามวยไทยเพื่อการอาชีพ ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึงปัจจุบัน ในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้
 - 2.1 ความสามารถของนักกีฬา
 - 2.2 ความนิยม
 - 2.3 องค์กรกีฬา
 - 2.4 บุคลากร
 - 2.5 รายได้
 - 2.6 สถานที่
 - 2.7 กฎหมายกีฬา
 - 2.8 การจัดการแข่งขัน
 - 2.9 สื่อเผยแพร่และการประชาสัมพันธ์
 - 2.10 สวัสดิการแก่นักกีฬาอาชีพ
3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
 - 3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ นายสนามมวย ผู้จัดการรายการแข่งขันมวย ผู้จัดการนักมวย หัวหน้าค่ายมวย ผู้ฝึกสอน นักมวย ผู้ตัดสิน และผู้สื่อข่าวกีฬา

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

- 3.2.1 ความสามารถของนักกีฬา
- 3.2.2 ความนิยม
- 3.2.3 องค์กรณ์กีฬา
- 3.2.4 บุคลากร
- 3.2.5 รายได้
- 3.2.6 สถานที่
- 3.2.7 กฎหมายกีฬา
- 3.2.8 การจัดการแข่งขัน
- 3.2.9 สื่อเผยแพร่และการประชาสัมพันธ์
- 3.2.10 สวัสดิการแก่นักกีฬาอาชีพ

ข้อตกลงเบื้องต้น

กลุ่มตัวอย่างให้ข้อมูลการตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง และข้อมูลเชื่อถือได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

สภาพ หมายถึง สภาวะการพัฒนากีฬามวยไทยเพื่อการอาชีพระหว่าง ปี พ.ศ. 2542 ถึงปัจจุบัน

ปัญหา หมายถึง สิ่งที่เป็นอุปสรรคเกิดขึ้นในการพัฒนากีฬามวยไทยเพื่อการอาชีพระหว่าง ปี พ.ศ. 2542 ถึงปัจจุบัน

การพัฒนากีฬามวยไทยเพื่อการอาชีพ หมายถึง การที่บุคคลในวงการมวยไทยอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 และกฎหมายอื่น ๆ

ด้านความสามารถของนักกีฬา หมายถึง การที่นักกีฬาใช้ความสามารถในการแสดงออกทางด้านศิลปะมวยไทยจนเป็นที่ยอมรับของบุคคลทั่ว ๆ ไป ตลอดจนสถาบันมวยไทยต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ

ด้านความนิยม หมายถึง การที่ผู้ชมชื่นชอบยอมรับในศิลปะมวยไทยว่าเป็นวัฒนธรรมที่มีระเบียบ รูปแบบสวยงาม และแบบแผนที่มีลักษณะของการต่อสู้ที่ตื่นเต้น เร้าใจ สนุกสนาน สามารถยกระดับสภาพความเป็นอยู่ ฐานะ และความมีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับยกย่องในสังคม

ด้านองค์กรกีฬา หมายถึง การที่มีหน่วยงาน สมาคม สโมสรสมาชิก และสถาบันทั้งภาครัฐหรือเอกชนเข้ามาดำเนินการในเรื่องของการอนุรักษ์ สนับสนุน เผยแพร่ จัดการเรียนการสอนหรือผลิตบุคลากร เพื่อให้กีฬามวยไทยมีความเจริญก้าวหน้าได้มาตรฐาน

ด้านบุคลากร หมายถึง การที่มีบุคคลที่เกี่ยวข้องในวงการกีฬามวยให้การเผยแพร่ สนับสนุน และการอนุรักษ์ให้กีฬามวยไทยมีความเจริญก้าวหน้าได้มาตรฐาน

ด้านรายได้ หมายถึง การที่บุคคลที่เกี่ยวข้องในวงการมวยได้รับค่าตอบแทน หรือผลประโยชน์อื่นใด อันมีมูลค่าจากการปฏิบัติหน้าที่หรือจัดและดำเนินการทางกีฬามวยไทย

ด้านสถานที่ หมายถึง การที่มีสถานที่ตั้งสำหรับดำเนินการ หรือประกอบการ เพื่อใช้ในการแข่งขันหรือฝึกซ้อมกีฬา ตลอดจนเป็นที่ทำการขององค์กรมวยไทยอาชีพ

ด้านกฎหมายกีฬา หมายถึง การที่มีกฎหมายกีฬามวยอาชีพขึ้นมา ซึ่งเป็นที่ยอมรับของบุคคลในวงการมวยทั่วไป โดยมีกฎ ระเบียบ ข้อบังคับใช้ เพื่อให้ปฏิบัติตามไปในแนวทางเดียวกัน และสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล หรือระหว่างบุคคลกับรัฐ

ด้านการจัดการแข่งขัน หมายถึง การที่มีการดำเนินงาน ปฏิบัติงาน ควบคุมการแข่งขัน กีฬามวยไทยอาชีพให้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยอย่างมีประสิทธิภาพ

ด้านสื่อเผยแพร่และการประชาสัมพันธ์ หมายถึง การที่มีการโฆษณากีฬามวยไทยให้เกิดการแพร่หลายทั้งด้านการแข่งขัน สรุปผลการแข่งขัน และความรู้ต่าง ๆ ที่เป็นสาระประโยชน์แก่บุคคลที่สนใจทั่วไป โดยมีสื่อทั้งสิ่งพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ และโทรคมนาคมอื่น ๆ ในการทำหน้าที่เป็นสื่อให้นำให้ทันต่อเหตุการณ์

ด้านสวัสดิการแก่นักกีฬาอาชีพ หมายถึง การที่ให้สิ่งเอื้ออำนวยต่าง ๆ แก่นักกีฬาอาชีพให้มีชีวิต สภาพความเป็นอยู่ที่ดี และสะดวกสบายมากขึ้น ทั้งในยามที่กำลังประกอบอาชีพ และหลังจากเลิกอาชีพนักมวยไทยไปแล้ว

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงสภาพที่เป็นจริงเกี่ยวกับกีฬามวยไทยเพื่อการอาชีพในปัจจุบัน
2. ทำให้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการพัฒนากีฬามวยไทยเพื่อการอาชีพ
3. เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ให้ก้าวหน้าสู่มาตรฐานสากลในอนาคตต่อไป
4. ทำให้หน่วยงานหรือองค์กรที่ให้การสนับสนุนอื่น ๆ ได้รับทราบข้อมูลในอันที่จะเป็นแนวทางให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเหล่านั้น ได้ดำเนินการช่วยเหลือ แก้ไขปรับปรุง และส่งเสริมให้พัฒนากีฬามวยไทยเพื่อการอาชีพมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น